

Meghosszabbított élet

*Csak arról képzelődni, ami ezerszer
lezajlott eddig. Csak arra áhítózni,
aminek láttad már minden részletét.
Minden rándulását és elernyedését.
Csak ahhoz közeledni, aki mindig
közel van úgyis. Nem azért, mert
segítened kell a képzeteknek. Dehogy.
Megnyugtató a varjak fekete repülése
nyolc óra körül reggelente. Azelőtt
öt perccel elképzelem, és éppen úgy lesz.
Azt is mondhatnám, hogy elterveztem.
Olyasmit kell képzelni, ami biztosan
megtörténik. Hiszen megtörtént régebben.
A képzelődés nem kaland. És nem
szerencsejáték. Nem is csak reménység.
Inkább egy jól megválasztott előjáték.
Tudom, milyen lesz. Az a boldogság,
hogy pontosan olyan. Nevezhetnének
gyávaságnak is. Hogy csak a ház fölött
kavargó varjakról álmodom hajnalban
makacsul. Ahogy a lábam elé ejtenek
egy-egy diót. Iszonyú munkával hozzák
idáig, hogy itt aztán elveszítsék. Én is
csak viszlek álmomban, mint egy titkot.
Nap mint nap meg kell fejteni. Sokáig
forgolódom, és eltervezem, mit teszek.
Pedig tudom. Nincs annál szebb terv,
mint ami már többször megvalósult.
Nincs nagyobb öröm, mint megálmodni
téged, aki itt voltál mellettem egész nap.
A megismételt álom az igazi csupán.
Elképzelni, hogy úgy élek, ahogy élek.*

Tettenérés

Amikor este hazaérkezem,
ledobom a táskámat valahova,
kilépek hátul a verandára,
és hirtelen felgyújtom a villanyt.
Láthatóan meglepődnek a fák.
Vagyis tulajdonképpen nem látszik
semmi rajtuk, de érzem, hogy
rajtakaptam őket. Hogy egymáshoz
simultak a sötétben. Összeértek
itt-ott az ágaik. A vakítóan erős
villanyfényben is ugyanúgy állnak,
mégis meztelenül. Mint egykor
a sötét mozaikteremben, ha váratlanul
elszakadt a celluloid-szalag,
és felgyúlt a villany. Szétrebbentek
az egymáshoz bújt fiúk és lányok.
A fák nem tehetik. Esetleg a verebek.
Vagy a tücskök. De külön vannak
nappal az ágak mégis, bármennyire is
átnyúlnak egymáshoz. Esetleg
belegabalyodnak egy vállpántba
vagy egy felgyúrt szoknyába.
Ami a sötétben egészen mást jelent,
mint a napsütésben. Ez a lényeg.
Ugyanolyan közel, de másképpen.
Nem bennem van a különbség,
hanem bennük. Sohasem fogom
megtudni, hogy milyen volt a kert,
mielőtt villanyt gyújtottam. Pedig
nem változhatott. A látott világ
és a nem látható. A nézett kert
vagy a nem nézhető. A tetten ért halál.
Hogy gyaníthatóan olyan, mint az élet.
Egészen pontosan: mint a születés.
De ők tudnak valamit, amit én nem.
Alig várják, hogy leoltsam a villanyt.
Az élet csak nézés? Csak látás?
Megkülönböztetés? És semmi több?

Metamorfózis

Egymássá kell változni.
Mássá, de nem akárhóé.
Azzá, akit szeretni próbálsz,
és többnyire sikerül. Micsoda
ostobaság, hogy férfi vagy nő.
Hiszen éppen ez a titka
a folyton újratermelődő vágynak.
Hogy a szerelemben nő lesz belőled.
Belőle pedig férfi. Attól függ,
ki mi volt azelőtt. Az eufória,
hogy mássá változhatsz.
Pontosan azzá, akire vágysz.
A kielégülés. Utána meg az enyhe
szégyenérzet. Mert néhány percig
vagy néhány óráig nem te voltál.
A szó szoros értelmében
összevegyültél valami mással.
Nem a haldoklástól félek,
hanem a haláltól. A többé
soha nem szűnő szégyentől,
hogy nem én vagyok.